

нѣма да има и агнетата тамъ ще вакли руна да дадатъ.

Изгаснатъ ли оврѣтници изъ село, въ кѣщи се всѣки прибира сладки заговѣзни да чини. Отъ всичко що за храна има въ кѣщи, за тази вечеръ вечеря се е зготвило, че дълги пости прѣдстоятъ. Па най сетнѣ и халва ще се надъ софрата завърти, овѣсена на конецъ и малкитѣ ще трѣбва само съ уста да я залавятъ, че който съ рѣцѣ долови халвата много ще лѣже прѣвъ тая година.

Спомнихъ си:

Прѣди да завечеряме, майка ми забравяше първа да направи три митани прѣдъ седналъ баща, прошка отъ него да има, ако нѣкога неволно му е дума скършила, а ние — малкитѣ и на двамата съ поклони рѣцѣ ще имъ цѣлуемъ простени да сме отъ сърдце.

Чакаме си реда поклони на баща и майка да сторимъ и все къмъ вратата очи поглеждатъ, че помнѣхме бабина Красина приказка: тази вечеръ караконджоли бродятъ изъ село и нѣгдѣ въ кѣщи отиватъ. Тѣ били ония хора, които прѣвъ пости мърсѣли и прошка приживѣ отъ другитѣ не взели. Като грѣшни на тая вечеръ изъ гроба си излизатъ, на софра хора да обиколятъ и да имъ за урокъ напомнятъ, какъ е тежко слѣдъ смъртта, ако се умрѣ, не сварилъ прошка отъ обиденъ да имашъ, или ако се смърсишъ съ блажно нѣщо прѣвъ пости... Нѣкога, когато хората били по-добри грѣшницитѣ тази вечеръ на караконджоли ставали. Ала отъ какъ добритѣ хора се броятъ на прѣсти — баба Иваница — магьосницата се обрѣщала на караконжолъ, защото мъртвитѣ грѣшници се срамували отъ живитѣ.